

Anhang

til

1851.

Rigsdagstidenden.

N°. 37.

Tredie Session.

(Forts. af Udt. til Lov om det kongelige Theaters
Stilling o. s. v.)

At saadanne Gagepotentier ville være upassende og berøve Pensioneringen en stor Deel af dens velgjørende Virkninger, trænger ikke til nogen videre Udvikling, og vi kunne derfor ikke tilraade at bygge Theatrets Pensionering paa et strengt og consequent System af Livrenter. Det maa imidlertid erindres, at vi i alle disse Beregninger ere gaaede ud fra, at Theatrets aarlige Tilskud til Fondet kun skulde udgjøre 10 pCt af Gagerne; denne Størrelse er vilkaarligt valgt, og man kunde altsaa opfaste det Spørgsmaal, om der ikke ved et høiere Tilskud fra Theatrets Side kunde dannes et Fond, som vilde være istand til at afholde alle Pensioner efter en hensigtsmæssig Pensionsskala, navnlig naar denne indrømmede Bestyrelsen et begrændset Spillerum ved Bestemmelsen af Pensionens Størrelse. Dersom der ikke var et særegent Hensyn at tage til dem, som skulde have fgl. Ansættelse ved Theatret, vilde vi antage, at dette ret vel lod sig udføre paa den Maade, at Theatret tilpligtedes at indbetale til Fondet 15 pCt. af alle de Personers Gager, som skulde have Afgang til Pension; naar Reglerne for denne da bestemtes, i Analogi med hvad der ved Loven af 9de April d. A. er fastsat for en anden Klasse af Statstjenere, der ikke have fgl. Ansættelse, saaledes at under 20 Aars Tjeneste ikke gav nogen bestemt Afgang til Pension, men denne derefter kunde fastsættes for dem, der havde tjent under 30 Aar, til $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ af Gagen, og for dem, der havde tjent over 30 Aar til $\frac{1}{2}$ til $\frac{2}{3}$ af Gagen, saa vilde efter al Sandsynlighed Fondet ikke alene være istand til at udrede

disse Pensioner, men ogsaa have Noget tilovers til Understøttelser for dem, der efter en kortere Tjenestetid bleve udygtige til alt andet Erhverv.

Vi have havt Planen for et paa disse Grundsætninger bygget Pensioneringssystem færdig, og den synes os i flere Henseender at frembyde saa interessante Momenter, at vi ikke have villet undlade i Ovenstaaende at meddele dens Hovedtræk; men vi have opgivet at lægge den til Grund for vor Indstilling, fornemmelig af Hensyn til, at saa stor en Deel af Theaterpersonalet efter vor Ansættelse bør have Afgang til kongelig Ansættelse. Grundene for denne Ansættelse have vi tidligere saa udførligt fremsat, at vi her ikke behøve at dvæle ved dem. Vi skulle kun minde om, at et af den fgl. Ansættelses vigtigste Attributer er netop Pensjonsretten, o: Retten til ved Afskedigelse at erholde en Pension, hvis Størrelse er fastsat ved Lov i Forhold til den Paagjældendes Tjenestetid som fgl. ansat, hvor kort denne end maatte være. Om denne Ret er det nødvendigt at værne, dersom den fgl. Ansættelse skal have nogen virkelig Betydning, og derfor maa der hverken sættes et Naremaal, hvori der ingen Ret skal være, ei heller kan Pensjonsretten gjøres afhængig af, hvorvidt et Fond er istand til at udrede Pensionerne. Bag Fondet maatte altsaa ligge Statens Garantie, og herved vilde da atter en Gjenvei være aabnet til at fornye det hidtilværende System, som man ønsker forandret, og som vistnok har sine betænkkelige Sider. Dette er efter vor Ansættelse en Hoved-Indvending imod Dannelsen af et Pensjonsfond, som skulde udrede Pensioner til